

קונטרס

דְּמַעַת הַעֲשׂוּקִים

יזרה עצות לְכָל אֱלוֹ שֶׁנִּפְּלוּ בְּפֶה יְקוֹשׁ שֶׁל פֶּגַם הַבְּרִית - הוֹצֵאת זֶרַע
לְבַטְלָהּ, אִיךָ לְצֵאת מוֹשֶׁם, וַיִּחַזַק וַיֵּאמְרוּ אֶת לְבוֹת הַשְּׂבוּרִים, וַיִּגְלַח
לָהֶם דְּרָכִים וּנְתִיבוֹת אִיךָ לְשׁוֹב אֱלֹיו יִתְבַּרְךָ.

אֲשֶׁר כָּתַב הָרַב הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק, חֲסִידָא וּפְרִישָׁא, עֲמוּד הָאֲמוּנָה,
מְנוֹרָה הַטְּהוֹרָה, הַמְּגַלָּה וְהַמְּפָרֵס אֲמִתּוֹת מְצִיאֹתוֹ יִתְבַּרְךָ לְכָל
הָעוֹלָם בְּלוֹ.

בְּבוֹד קִדְשַׁת הָרַב הַצַּדִּיק מוֹהֲרָא "שׁ זצ"ל

בְּעַל מַחְבֵּר

סֵפֶר "שֵׁשֶׁת הַנְּחָלִ" - פְּרוּשׁ וּבִאֵוֶר עַל כָּל הַסֵּפֶר הַקִּדּוּשׁ וְהַנּוֹרָא "לְקוּטֵי-מוֹהֲרָא",
וּסְפָרֵי שׁו"ת "אֲשֶׁר בְּנַחֲל", וְעוֹד סְפָרִים רַבִּים וְנִקְבְּדִים, הַבְּנִיִּים וּמִסְדֵּים עַל-פִּי
דְּבָרֵי רַבֵּינוּ הַקִּדּוּשׁ וְהַנּוֹרָא, אִוֵּר הַגָּנוּחַ וְהַצִּפּוֹן, בּוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוּנָו
מִזְרְנוּ וְרַבְנָו

רַבֵּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלֵב, זְכוֹתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ

וְעַל-פִּי דְּבָרֵי תַלְמִידוֹ, מִזְרְנוּ הַגָּאוֹן הַקִּדּוּשׁ, אִוֵּר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רַז לֹא אָנִים לִיָּה

רַבֵּי נִתָּן מִבְּרֶסְלֵב, זְכוֹתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ

הוֹבָא לְדָפּוּס ע"י חֲסִידֵי בְּרֶסְלֵב עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב הבעל שם טוב 7
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

יודישעלם

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורמסע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

קוֹנְטָרַס

דְּמַעַת הַעֲשׂוּקִים

.א.

אהובי, בני! החכם מפל האדם אומר (קהלת ד, א):
"ושבתי אני ואראה את כל העשקים אשר נעשים
תחת השמש, והנה דמעת העשקים ואין להם מנחם,
ומיד עשקהם כח ואין להם מנחם"; הפסוק הזה
סובב על כל אלו שנכשלו בחטא המגנה של הוצאת
זרע לבטלה. כי כיון שאדם חוטא בחטא המגנה הזה,
נשמתו נעשקת אצל הקלפות, ואין לו מנחם, כי נכנס
בדכאון פנימי, וקשה לו מאד מאד לצאת מזה; כי
החטא המגנה הזה הורס את האדם לגמרי, שובר לו
את הלב והמח, והדעת מתבלבלת לגמרי, עד שאיננו
מסגל לחשב ישר, ומכניס באדם רגשות אשמה; כי
באמת אמר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק א', סימן קמא):
כשאדם חוטא בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה,
אזי מפל טפה וטפה נבראים משחיתים, כי בכל טפה

וטפה יש בה דמות אדם, ואם יסתכלו בזכוכית
 מגדלת, יראו ראש, גוף, ידיים ורגלים וכו'. ולכן
 אסור להוציא זרע לבטלה, כי מכל טפה וטפה יכול
 להולד בן או בת, וכשאדם מוציא לבטלה, על-ידי-
 זה מכניס אותם במקום הטנפת, בפאול תחתיות,
 והם נעשים מזיקי עלמא, ועל-כן אם אדם זוכה ושב
 בתשובה שלמה, ובזכה לפניו יתברך, ומספר לו
 יתברך את מר לבבו, על-ידי-זה גורם לעשות אצלם
 התעוררות, עד שהם חוזרים אל הקדשה. ולכן,
 אהובי, בני! מאחר שכבר עבר עליך מה שעבר מימי
 נעוריך, וחסאת בחטא המגנה הזה של הוצאת זרע
 לבטלה, אשר החטא הזה הורס לך את הבריאות,
 מבלבל את דעתך ומחליש את כחך, עד שאין לך כח
 ומח לחשב ישר, כמוכא (במב"ם, פרק ד', הלכות דעות, הלכה
 ט): שכבת זרע היא כח הגוף, וחייו ומאור העינים,
 וככל שתצא ביותר, הגוף פלה, וכחו פלה וחייו
 אובדים. הוא שאמר שלמה בחכמתו (משלי לא, ג): "אל
 תתן לגשים חילך", כל השטוף בבצילה זקנה קופצת
 עליו, וכחו תש, ועיניו פהות וריח רע נודף מפיו
 ומשחיו, ושער ראשו וגבות עיניו וריסי עיניו נושרים
 ושער זקנו ושחיו ושער רגליו רבה, שניו נופלות,
 והרבה פאבים חוץ מאלו באים עליו. ואמרו חכמי
 הרופאים: אחד מאלף מת בשאר חלאים והאלף מרב

התשמיש, לפיכך צריך אדם להזהר בְּדָבָר זֶה, אִם רוֹצֵה לְחַיּוֹת בְּטוֹבָה וְכוּ', עַיִן שָׁם; וּמִכָּל שֶׁפֶן כְּשֶׁאָדָם מוֹצִיא זֶרְעוֹ לְבִטְלָה בְּיָדָיו, מֵרַב תְּאֵוֹתוֹ הַמְדַמִּית, הֵרִי זֶה נִחְלָשׁ לְגַמְרִי, עַד שֶׁשׁוֹרָה בְּמָרָה שְׁחוֹרָה, וְיוֹשֵׁב בּוֹדֵד, וְאֵינוֹ חֹפֵץ לְהִיּוֹת בְּחִבְרַת בְּנֵי-אָדָם, וּבָא לִידֵי תְּשִׁישׁוֹת כַּח וּלְכָל מִינֵי מַחְלוֹת, וְחִלָּאִים רְעִים בָּאִים עָלָיו, וְנִכְנָס בְּדַכְּאוֹן פְּנִימִי וְנִשְׁבֵּר לְגַמְרִי, מִלְּבַד שֶׁזֶה אֶסוּר חֲמוּר, כַּמּוּבָא (שְׁלַחן עָרוּךְ, אָבֵן הָעֶזְרָה, סִימָן כג, סעיף א'): אֶסוּר לְהוֹצִיא שְׂכֵבֶת זֶרַע לְבִטְלָה, וְעוֹן זֶה חֲמוּר מִכָּל הָעֲבֵרוֹת שֶׁבַתּוֹרָה וְכוּ', אִלּוּ שֶׁמִּנְאַפִּים בֵּיָד מוֹצִיאִים שְׂכֵבֶת זֶרַע, לֹא דִי לְהֵם שֶׁאֶסוּר גְּדוֹל הוּא, אֲלֵא שֶׁהַעוֹשֶׂה זֶה, בְּנִדְוִי הוּא יוֹשֵׁב, וְעַלֵּיהֶם נֶאֱמַר (ישעיה א, טו): "יְדִיכֶם דְּמִים מִלְּאוֹ", וּכְאֵלוֹ הֵרֵג הַנֶּפֶשׁ, וְאֶסוּר לְאָדָם שֶׁיִּקְשֶׁה עֲצָמוֹ לְדַעַת אוֹ יָבִיא עֲצָמוֹ לִידֵי הִרְהוּר, עַיִן שָׁם.

וְלָכֵן, אֶהוּבִי, בְּנִי! מֵאַחַר שֶׁכָּבַר קִלְקֵלְתָּ בְּכַרְיַתְךָ, וּבָאתָ לִידֵי חֲטָא הַמְגַנֶּה הַזֶּה שֶׁל הוֹצָאתָ זֶרַע לְבִטְלָה, שֶׁזֶה מַה שְּׁגוּרָם לְךָ שֶׁתְּהִיָּה שְׁבוּר וְרָצוּץ, וְתִהְיֶה שְׂרוּי בְּדַכְּאוֹן פְּנִימִי, רָאֵה לִישֵׁב דַּעְתְּךָ לְהִיכֵן גְּפֹלְתָּ, וּמִי הֵבִיא אוֹתְךָ אֶל דְּבַר זֶה?! וְצָרִיךְ שֶׁתִּדַּע, אֶהוּבִי, בְּנִי! שְׁאִין שׁוּם יְאוֹשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל, וְעַדִּין לֹא אָבְדָה תְּקִוְתְךָ, וּיְכוּלִים לְתַקֵּן הַכֵּל, וּכְמוֹ

שָׁאָמַר רַבְּנּוּ וְ"ל (לקוטי-מוֹתֵר"ו, חלק ב', סימן קיד): אִם אַתָּה
מֵאֲמִין שְׂיִכּוּלִים לְקַלְקֵל, תֵּאֲמִין שְׂיִכּוּלִים לְתַקֵּן. וְאִף
שְׂמוּבָא בַזְהָר (וישב קפח.): בְּכָל אֵינוֹן חוֹבִין דְּאִסְתָּאב
בְּהוּ בַר נֶשׁ בְּהַאי עֲלָמָא דָּא אִיהוּ חוֹבָא דְּאִסְתָּאב בִּיה
בַר נֶשׁ יִתִיר בְּהַאי עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי. מָאן דְּאוּשִׁיד
וְרַעִיָה בְּרִיקְנִיָא וְאַפִּיק וְרַעָא לְמַגְנָא בִּידָא אוּ בְּרַגְלָא
וְאִסְתָּאב בִּיה, כְּמָה דְאַתָּ אָמַר (תהלים ה, ה): "כִּי לֹא אֶל
חֶפֶץ רָשַׁע אַתָּה לֹא יְגוֹרְךָ רַע", בְּגִין דָּא לֹא עָאֵל
לְפַרְגוּדָא וְלֹא חָמֵי סָבַר אֲפִי עֲתִיק יוֹמִין, כְּמָה דְתַנְיָנָן
כְּתִיב הֶכָּא: "לֹא יְגוֹרְךָ רַע", וּכְתִיב: "וַיְהִי עַר בְּכוֹר
יְהוּדָה רַע בְּעֵינֵי הַנְּזִ"ה", וּבְגִין כֶּף כְּתִיב (ישעיה א, טו):
"יַדְיָכֶם דְּמִים מְלֹאוּ" [החטא הִכִּי מַגְנָה וּמְטַמָּא אֶת
הָאָדָם, זֶה הַחֲטָא שְׂאָדָם מְטַמָּא אֶת עֲצָמוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה
וּבְעוֹלָם הַבָּא, מִי שְׂמוּצִיא וְרַעוּ לְבַטְלָה בִּידוֹ וּבְרַגְלוֹ,
עַל-יַדֵּי-זֶה הוּא מְטַמָּא אֶת עֲצָמוֹ, וְלֹא זוֹכֵה לְהַכְנִס
לְהִיכַל הַמְּלֶכֶךְ, וְלֹא יִזְכֶּה לְרֹאוֹת אֶת הַשְּׂכִינָה]. וְכֵן
אָמְרוּ (זוהר וַחֲמֵי רִיט:): כָּל מָאן דְּאַפִּיק וְרַעִיָה בְּרִיקְנִיָא
אֲקָרִי רַע, וְלֹא חָמֵי אֲפִי שְׂכִינְתָא, דְּכְתִיב (תהלים ה, ה):
"כִּי לֹא אֶל חֶפֶץ רָשַׁע אַתָּה לֹא יְגוֹרְךָ רַע", וּכְתִיב
(בראשית לח, ז): "וַיְהִי עַר בְּכוֹר יְהוּדָה רַע", אוֹף הֶכָּא
"אוֹי לְרָשָׁע רַע", וְוִי לְהַהוּא חִיבָא דְאִיהוּ רַע, דְּעַבַד
גְּרַמִּיָה רַע, "כִּי גָמוּל יִדְּיו יַעֲשֶׂה לוֹ", לְאֶפְלָלָא מָאן
דְּזָנִי בִּידוֹ לְאַפְקָא וְלְחַבְלָא וְרַעִיָה בְּרִיקְנִיָא, וְלִהְיֵא

טרדין בַּהֵוּא עֲלָמָא יִתִּיר מְכָלָא. תָּא חֲזִי, דְּהָא
 כְּתִיב: "אֹי לְרָשָׁע רַע", כִּיּוֹן דְּכְתִיב: "אֹי לְרָשָׁע",
 אֲמַאי רַע? אֲלָא כְּמָה דְּאֲמִינָא דְּעֵבֵד גְּרָמִיָּה רַע,
 וְכְתִיב: "לֹא יִגְוֹרֵךְ רַע", וְכִלְהוּ סְלִיקָן וְהָאִי לֹא סְלִיק,
 וְאִי תִימָא שְׂאָר חֲיִבִין דְּקִטְלוּ בְּנֵי נָשָׂא, תָּא חֲזִי כִּלְהוּ
 סְלִיקָן וְהוּא לֹא סְלִיק, מַאי טַעְמָא, אִינּוֹן קִטְלוּ בְּנֵי
 נָשָׂא אַחְרָא, וְהָאִי קִטְלוּ בְּנֵי מְמֵשׁ, אֹשִׁיד דְּמִין
 סְגִיֵּאִין. תָּא חֲזִי, בְּשְׂאָר חֲיִיבֵי עֲלָמָא לֹא כְּתִיב: "וַיִּרַע
 בְּעֵינֵי הוֹנֵה", וְכֵאֲן כְּתִיב: "וַיִּרַע בְּעֵינֵי הוֹנֵה", אֲשֶׁר
 עָשָׂה, מַאי טַעְמָא? מִשּׁוּם דְּכְתִיב: "וַיִּשְׁחַת אֶרְצָה".
 תְּנֹן אֲמַר רַבִּי יְהוּדָה, לִית לָךְ חוּבָא בְּעֲלָמָא דְּלֹא אִית
 לֵיה תְּשׁוּבָה בְּר מֵהָאִי, וְלִית לָךְ חֲיִבָּא דְּלֹא תִמָּאן
 אֲפִי שְׁכִינְתָּא בְּר מֵהָאִי, דְּכְתִיב (תְּהִלִּים ה, ה): "לֹא יִגְוֹרֵךְ
 רַע" כִּלְל [כְּמוֹ שְׁשֻׁנּוֹ, מִי שְׁמוּצִיא וְרַעוּ לְבַטְלָה
 נִקְרָא רַע, וְלֹא זֹכָה לְרֵאוֹת פְּנֵי הַשְּׁכִינָה, וְעָלִיו
 נֶאֱמַר: "אֹי לְרָשָׁע רַע", וְוִי לְאָדָם שֶׁהוּא חֲיִב בְּחֻטָּא
 הַמְּגַנָּה הַזֶּה שֶׁל הוֹצָאת וְרַע לְבַטְלָה, שְׁמוּצִיא וְרַעוּ
 בְּיָדֵיו לְבַטְלָה, אוֹתוֹ מְטְרִידִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם
 הַבָּא, וְלָמָּה? כִּי בְּחֻטָּא הַמְּגַנָּה הַזֶּה הוּא הוֹרֵג אֶת
 בְּנָיו מְמֵשׁ, וְאִין לָךְ עוֹד חֻטָּא בְּעוֹלָם שְׂאִין לוֹ
 תְּשׁוּבָה כְּמוֹ הַחֻטָּא הַזֶּה]. עִם כָּל זֹאת עֲלִיךָ לְדַעַת,
 אֲהוּבֵי, בְּנֵי! שְׂאָמַר רַבְּנּוּ וַיִּל (שִׁיחֻת־הַרְ"ן, סִימָן עא),
 שְׂאִין הַדְּבָר כֵּן, רַק עַל הַכֹּל מוֹעִיל תְּשׁוּבָה. וּבְפִרוּשׁ

אמר, שְׁבוּהָ הַמֶּאֱמָר שֶׁל הַזֶּהָר, אֵין שׁוּם אָדָם מִבֵּין הַפֶּשֶׁט, רַק הוּא לְבַד. וְהַכֶּלֶל — שֶׁבְּאֵמַת מוֹעִילָה תְּשׁוּבָה בְּוֹדָאֵי עַל חֵטָא זֶה, אֲפִלוּ אִם הִרְבָּה לְפִשְׁעֵי, חֵס וְשָׁלוֹם, בְּזֶה, אֲבָל אָמַר רַבְּנֵנוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהָר"ן, חֵלֶק ב', סִימָן מט), שֶׁעֵקֶר הַתְּשׁוּבָה מִמֶּשׁ, שֶׁאָדָם מִכְּרַח לַעֲבֹר בְּאֵלוּ הַמִּקְוֹמוֹת מִמֶּשׁ שֶׁהָיָה קֹדֶם הַתְּשׁוּבָה, כָּל אֶחָד לְפִי מַה שֶׁעֲבַר עָלָיו בְּיָמֵים הַקּוֹדְמִים, כְּשֶׁעֲבַר בְּאֵלוּ הַמִּקְוֹמוֹת וְהַעֲנִינִים שֶׁהָיָה בְּתַחֲלָה מִמֶּשׁ, וְעַכְשָׁו פּוֹנֵה עֵרְף מִהֶם, וְכוּפָה יָצְרוּ מִבְּלִי לַעֲשׂוֹת עוֹד הַמַּעֲשֶׂה, זֶה עֵקֶר הַתְּשׁוּבָה הַשְּׁלֵמָה, וְרַק זֶה נִקְרָאת תְּשׁוּבָה.

וְלָכֵן, אֶהוּבִי, בְּנִי! מֵאֲחֵר שֶׁחֲטָאתָ כְּכֹר בַּחֲטָא הַמְּגִנָּה הַזֶּה שֶׁל הוֹצָאת זָרַע לְבִטְלָה, וְנִתְּבַלְבַּלְתָּ, וְנִכְנַסְתָּ בְּדַכְאוֹן פְּנִימִי, וְאֵתָה בּוֹכָה וּמְבַכָּה יָמִיד וּשְׁנוּתִיךָ, וְאֵין לְךָ מְנוּחָם, עֵקֶר הָעֲצָה — שֶׁתִּקַּח אֶת עֲצֻמְךָ בְּיָדֶיךָ, וְתִקְבַּל עַל עֲצֻמְךָ בְּקִבְלָה חֲזָקָה שֶׁלֹּא תִחְזֹר לַעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁטִיּוֹת הָאֵלוּ, לְהוֹצִיא זָרַע לְבִטְלָה בְּיָדֶיךָ, אֲשֶׁר זֶהוּ חֵטָא מְגִנָּה מְאֹד, שֶׁהוֹרֵג אֶת הָאָדָם וְהוֹרֵס לוֹ אֶת הַבְּרִיאוֹת, עַד שֶׁנִּפְגְּמַת לוֹ הָאֱמוּנָה. וְעַלֶיךָ לְדַעַת, שֶׁמֵּאֲחֵר שֶׁכָּבַר חֲטָאתָ בַּחֲטָא הַמְּגִנָּה הַזֶּה, יִהְיֶה לְךָ נִסְיוֹן קָשָׁה, שֶׁיִּנְסוּ אוֹתְךָ בְּזֶה שֶׁתִּצְטָרֵךְ לְשַׁמַּע שְׁמֵדְבָרִים עַל הַצְדִּיק הָאֵמַת כָּל דְּבַר אֲסוּר, רַחֲמָנָא לְצַלְן, וְאִם תִּרְחַם עַל עֲצֻמְךָ, וְלֹא

תתערב במחלקת שעל הצדיק האמת, אזי תזכה לעבר על הכל. אבל אם תמשיך את עצמך אל המחלקת על הצדיק האמת, תדע שאתה אבוד מהעולם הזה ומהעולם הבא, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ה') על הפסוק (משלי טו, לא): "אזן שמעת תוכחת חיים בקרב חכמים תלין", שזה לשון תלונה ומריבה, כשאתה שומע מריבות שבין הצדיקים, תדע שזה משמיעים אותך תוכחה על שפגמת בטפי מחד, שעל החטא המגנה הזה נאמר (שם ב, ט): "יכל באיה לא ישובון, ולא ישיגו ארחות חיים", שאתה דבוק בסטרא דמותא, פי מי שחוטא בחטא המגנה הזה של פגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, הוא נדבק במנות, כי כל החיים שלו כבר מרורים במנות, ומבקש את נפשו למות, מרב מרירות שעוברת עליו; כי החטא הזה מביאו לידי דפאון פנימי, והוא שורה בעצבות גדולה. אבל הקדוש-ברוך-הוא אב הרחמן, ורוצה שאדם יחזר בתשובה, אזי שולח לו נסיון, שהוא ישמע לחלק על הצדיק האמת, היכול לתקן אותו, ואם יש לו שכל ונדעת, והוא מחזיק מעמד, ואינו נמשך אחר המחלקת, אלא יודע, שהצדיק הזה יכול להציל אותו, על-ידי-זה הוא זוכה לצאת מהחטא המגנה הזה, ולתקן את כל חטאיו ופשעיו, אבל אם אין לו דעת ושכל, אלא

נמשך אחר החולקים, ומה גם שהוא שוטה, ואינו עוצר את עצמו, אלא עוד גם כן חולק על הצדיק האמת, אזי הוא אבוד לגמרי, אבוד בעולם הזה ואבוד בעולם הבא, כמובא בדברי מוהרנ"ת ז"ל (לקוטי הלכות, תפלין, הלכה ד', אותיות: ד, ה), אשר מי שפגם בפגם הברית, לו קשה לשוב לארחות חיים, אבל השם יתברך מלא רחמים, וחושב מחשבות לבל ידח ממנו נדח, על-כן הוא שולח לנו צדיקים קדושים ונוראים מאד, שהם ממשיכים לנו גלוי אלקות במדרגה הכי עליונה, ועל-ידיהם הם שורפים את הקלפות. כי באמת הקלפות והסטרן אחר לא יכולים לסבל את האור, והצדיקי אמת, אשר מקבלים מהצדיק הגדול במעלה נפלאה מאד, הם מאירים על נפשות הפגומים בחטא המגנה של הוצאת נרע לבטלה, אור גדול ונורא, עד שהם שורפים את הקלפות, אבל יש להם נסיון, שצריכים לעמד בו, הינו, שצריכים לשמע מחלקת ומריבות על הצדיקים, ובפרט על הצדיק הגדול במעלה נוראה ונפלאה מאד, וכל מי שאינו נכנס בין המחלקת, אלא יודע שכל המחלקת שיש על הצדיקים היא רק בשבילו, כדי שלא תהיה לו זכות להתקרב, אז הוא מרחם על עצמו, ואינו מתערב בשום מחלקת, ואזי זוכה לתקן את הכל, אבל מי שאין לו שכל ודעת, כי חטא ופגם

פל-כף הרבה, אזי נתפתה אחר יצרו, ומתערב
 במחלקת ומריבות, וגם הוא כבד מדבר על הצדיק
 האמת ואנשיו ותלמידיו הקדושים, אזי נעקר משני
 העולמות, על-ידי שמתערב במחלקת. ולכן ראה,
 אהובי, בני, מה לפניך! נכשלת בחטא המגנה הזה
 של הוצאת זרע לבטלה, באפן מר מאד, עד
 שהתרגלת ואינך יכול לצאת מההרגל הרע הזה. ראה
 מה הזהר הקדוש אומר עליך, שאין לך שום תקנה
 לתקן את חטאיך, ואתה תשאר במנת נצחי. והנה בא
 רבנו ו"ל, ומגלה לך, שיש לך תקון, ובהזהר הזה אף
 אחד אינו מבין רק הוא, ומגלה לך אשר הנסיון שלך
 היה, שתצטרך לשמע בקול הרשעים הארורים,
 הנואפים ככלבים, שרבים ומדברים על הצדיקים
 האמתיים הדבקים בו יתברך, ובפרט על הצדיק
 הגדול והנורא מאד, שבטל ומבטל אל האין סוף
 ברוך הוא; אשר נמצאים בכל דור ודור רשעים
 ארורים, המדברים כל דבר אסור על הצדיק האמת,
 תדע שאלו הן הטפות זרע לבטלה שהוצאת. פמובא
 בדברי רבנו ו"ל (ספר-המדות, אות נאוף, סימן כו): על-ידי
 הוצאת זרע לבטלה, בורא קלפות המתלבשים בכני-
 אדם מתנגדים וחולקים עליו, ועושים לו יסורים.
 ובאמת דבר זה סובב על מי שחטא בחטא המגנה
 הזה, הטפות שהוציא לבטלה מתלבשות בו

ובמריעיו הרשעים שחולקים על הצדיקים האמתיים, ובפרט על הצדיק הגדול מאד, שיש בכחו להציל אותך מרדת שחת, ויכול לתקן אותך.

ולכן, אהובי, בני! מאחר שאפה יודע שקלקלת בבריתך, ועשית כל מיני עברות וחטאים ופשעים, ראה על-כל-פנים אם אפה רוצה לחזור בתשובה שלמה, ולתקן את החטא המגנה הזה, שלכל תתערב בשום מחלקת על הצדיקים האמתיים, כמו שכתוב (תהלים נה, כא): "שלח ידיו בשלומיו — חלל בריתו". מי שמדבר על צדיקים ומתלוצץ מהם, ובפרט מהצדיק הגדול והנורא במעלה נוראה ונפלאה מאד, המגלה את אמתת מציאותו ותברך, סימן שהוא חלל בריתו. ולכן אם אפה רוצה לתקן מה שחטאת, ראה על-כל-פנים שלא תהיה מערב בין מחלקת ומריבות עליהם, ועל-ידי-זה אפה את נפשך הצלת. ואם תהיה מקרב אל הצדיק האמת, שיש לו למודים עמקים, "עמק עמק מי ימצאנו", איך לתקן את חטא המגנה הזה, ויש לו תקונים נוראים ונפלאים לתקן גם אותך, אז יהיה לך תקון נצחי. ולכן, ראה, אהובי, בני! מאחר שחטאת ועוית ופשעת בחטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה, ואפה בכלל "דמעת העשוקים" ואין להם מנחם, ומיד עשקיהם כח, ואין להם מנחם,

שאתה אינך מוצא את המקום שלך, ראה להתקרב אל רבנו ז"ל, שהוא הצדיק הקדוש והנורא מאד, שנשלח מן השמים בדור הזה, כדי לתקן את כל אלו שנכשלו בפגם הברית, רחמנא לצלן, ואל תלמידיו הקדושים, שהם צדיקי הדור, ותשמר את עצמך מאד לא להיות מערב בשום מחלקת ובשום מריבות ובשום ופוחים שיש עליהם מצד הסמ"ך-מ"ם, ימח שמו, אלא תמיד תזכר את מעשיך המגנים, ועל-ידי זה אם תשקד על דלתות ספרי רבנו ז"ל ותלמידיו הקדושים שבכל דור ודור, על ידם תזכה לתקן את החטא המגנה הזה. אבל אתה צריך לדעת, שיהיה לך נסיון מאד מאד קשה, כי החטא הזה מבלבל את הדעת, ומכניס באדם ספקות ובלבולים וחלישות הדעת, עצבות ומרירות ודכאונות, עד שנוכנסת בו גאות וישות, שזה מה שמרחק אותו מהצדיק הגדול והנורא במעלה נוראה ונפלאה מאד, ומצדיקי הדור שהם תלמידי רבנו ז"ל, וכבר נעשה הוגה דעות, ומתערב במחלקת עליהם, וגם הוא מתחיל לדבר ולחלק עליהם. ולכן ראה כי הזהרת, אהובי, בני! שלבל יִהְיֶה לך שום קשר עם אלו החולקים על הצדיק האמת. אם אתה רוצה לתקן את נפשך, ראה לבטל עצמך לגמרי אל האין סוף ברוך הוא, ותהיה בעיני עצמך כאין ממש, ותשתדל לברח מכל אלו

הַרְשָׁעִים הָאֲרוּרִים הַמְדַבְּרִים עַל הַצַּדִּיק הָאֲמֵת
הַמְגַלֶּה אֶת אֲמַתּוֹ מְצִיאֹתוֹ יַתְבַּרֵּךְ. וְצָרִיךְ שֶׁתִּדַע,
אֱהוּבִי, בְּנִי! אֲשֶׁר רַק זֶה הַנְּסִיּוֹן שֶׁלְּךָ, כִּי מִלְמַעְלָה
רוֹצִים לְרַאוֹת הָאֵם תִּתְרַחֵק מְכֹל אֱלוֹ הַרְשָׁעִים
הָאֲרוּרִים, הַמְדַבְּרִים עַל הַצַּדִּיק הָאֲמֵת וְתִלְמִידָיו
הַקְּדוֹשִׁים, כִּי אִם תִּהְיֶה עִמָּהֶם — תִּלְכַּד בְּפַח יְקוּשׁ,
שֶׁלֹּא תוּכַל לְצַאת מִמֶּנּוּ. וְזָכוֹר תִּזְכֹּר אֶת זֹאת כֹּל יְמֵי
חַיֶּיךָ, אֲשֶׁר עָקַר תְּקוּן הַבְּרִית הוּא לֹא לְהִתְעַרֵב בְּשׁוֹם
מִחֻלָּקַת וּמְרִיבוֹת, אֲלֵא לְמִשְׁךָ עֲצָמוֹ אֶל הַשְּׁלוֹם,
שֶׁהוּא שְׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא (שְׁבַת י.), וְאִזּוֹ יֵשׁ לְךָ
תִּקְוָה לְתַקֵּן אֶת כָּל מֵה שֶׁשָּׁחַתָּ.

ב.

אֱהוּבִי, בְּנִי! עֲלִיךָ לְזָכוֹר, שֶׁהַחֶכֶם מְכֹל אָדָם
אוֹמֵר (קֹהֶלֶת ד, א): "וְשִׁבְתִּי אֲנִי וְאָרְאַה אֶת כָּל הָעֲשָׂקִים
אֲשֶׁר נַעֲשִׂים תַּחַת הַשָּׁמַשׁ, וְהִגַּה דַּמְעַת הָעֲשָׂקִים וְאִין
לָהֶם מְנַחֵם, וּמִיֵּד עֲשָׂקִיהֶם כַּח וְאִין לָהֶם מְנַחֵם";
הַפְּסוּק הַזֶּה סוֹכֵב עַל כָּל אֱלוֹ שֶׁנִּפְגְּמוּ בַּפְּגָם הַבְּרִית
— הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, שֶׁנִּפְשָׁם נַעֲשָׂקַת בֵּין
הַקְּלָפוֹת, וְתַכְף-וּמִיֵּד כְּשֶׁאָדָם חוֹטֵא בַּחֲטָא הַמְגַנְּה
הַזֶּה שֶׁל פְּגָם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, נִכְנָסַת
בוֹ עֲצָבוֹת וּמְרִירוֹת וְדַכְאוֹן פְּנִימִי, וְנַעֲשֶׂה מְבַהֵל

ומבלבל, עד שאינו זוכה לישוב דעתו כרגע, והולך כשכור בזה העולם, ונעשה בכעס. כי החטא המגנה הנה מכניס בו כעס ורציחה. כמו שאמר רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן, סימן רמט): מפני מה כתיב (בראשית לח, ז): "ויחי ער בכור יהודה רע בעיני הנז"ה", מדוע רע ולא רשע? אלא מי שעובר עברה זו של פגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, שהוא חטא ער ואונן, הוא רע תמיד, ונעשה כעסן ורצחני, איש רע ובליעל, ומציק לדולת, והוא בעל מחלקת, ורב עם פלם. ולכן אמר רבנו ז"ל (שיחות-הר"ן, סימן קפד): את הנואף אפשו להפיר באף; הינו מי שהוא כעסן ועצבני תמיד, סימן שפגם בפגם הברית — הוצאת זרע לבטלה; כי החטא המגנה הנה הורס את עצמי האדם, עד שהוא תמיד רגזן, ומוציא עצביו על הדולת.

ולכן, אהובי, בני! ראה מה לפניך; מאחר שקלקלת בחטא המגנה הנה של הוצאת זרע לבטלה, הרסת את כל המוח והדעת שלך, עד שאינך שולט על עצמך, ואתה בכעס וברציחה על זולתך, ואינך מסגל לחשב ישר, כי אתה מבהל ומבלבל ובוכה ומבכה שמים וארץ, שזו "דמעת העשוקים" ואין להם מנחם, כי אין לה שום נחמה בחיך, כי נעשקת בין הקלפות, "ומיד עשקיהם פח ואין להם מנחם"; כי

בְּאֵמַת הַחֲטָא הַמְּגַנָּה הַזֶּה הוּא הַחֲמוּר בְּיִתְרָה,
 כְּמֵאֲמָרָם ו'ל' (נְדָה יג): הַמְּקַשָּׁה עֲצָמוּ לְדַעַת יְהִיא
 בְּנִדְוִי, וְלִימָא אָסוּר? אֵלָא דְקַמְגְרִי יִצְרֵה הָרַע אֲנַפְשֵׁיהּ.
 וְרַב אָמֵי אוֹמֵר נִקְרָא עֲבָרִין, שְׂכָף אֲמָנוּתוֹ שֶׁל יִצְרֵה
 הָרַע: הַיּוֹם אוֹמֵר לוֹ עֲשֵׂה כָּךְ, וְלִמְחָר אוֹמֵר לוֹ עֲשֵׂה
 כָּךְ, וְלִמְחָר אוֹמֵר לוֹ: לָךְ עֹבֵד עֲבוּדַת פּוֹכְבִים, וְהוֹלֵךְ
 וְעוֹבֵד. כִּי הַחֲטָא הַזֶּה שֶׁל הוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה מְכַנֵּס
 בְּאֵדָם סְפָקוֹת בְּאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, עַד שְׁמֵי שְׁחָטָא
 בַּחֲטָא הַמְּגַנָּה הַזֶּה, הוּא נִכְנָס בְּתוֹךְ עֲצָמוּ בְּדַכְאוֹן
 פְּנִימִי וּמְתִיאֵשׁ מְחִיּוֹ, עַד שְׂבוּכָה וּמְבַכָּה שְׁמַיִם
 וְאַרְץ עַל גוֹרְלוֹ הַמָּוֵל; כִּי הַחֲטָא הַמְּגַנָּה הַזֶּה שׁוֹבֵר
 אֶת הָאֵדָם לְגַמְרִי, וְהוֹרֵס לוֹ אֶת הַבְּרִיאוֹת וְאֶת הַחַיִּים
 וְאֶת הָאֲמוּנָה. וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (שם): מֵאֵי
 דְּכָתִיב (ישעיה א, טו): "יְדִיכֶם דְּמִים מְלֹאוֹ" — אֱלוֹ
 הַמְּנַאֲפִים בְּיַד. תָּנָא דְבֵי רַבִּי יִשְׁמַעְאֵל (שְׁמוֹת כ, יד):
 "לֹא תִנְאָף" — לֹא תִהְיֶה בְּךָ נֹאפֵף — בֵּין בְּיַד בֵּין
 בְּרַגְלִי. וְאָמְרוּ (נְדָה יג): כָּל הַמוֹצִיא שְׂכַבְתַּת זֶרַע
 לְבִטְלָה, כְּאֵלוֹ שׁוֹפֵף דְּמִים, שְׁנֹאָמֵר (ישעיה נז, ה):
 "הַנְּחָמִים בְּאֵלִים תַּחַת כָּל עֵץ רַעְנָן, שׁוֹחֲטֵי הַיְלָדִים
 בְּנַחְלִים, תַּחַת סְעִיפֵי הַסְּלָעִים", אֵל תִּקְרִי שׁוֹחֲטֵי
 אֵלָא סוֹחֲטֵי. רַב אָסִי אָמֵר, כְּאֵלוֹ עוֹבֵד עֲבוּדַת
 פּוֹכְבִים, כְּתִיב הֵכָא: "תַּחַת כָּל עֵץ רַעְנָן", וְכָתִיב
 הֵתָם (דְּבָרִים יב, ב): "עַל הַהָרִים הַרְמִים וְתַחַת כָּל עֵץ

רענן"; נמצא, שחטא המגנה הנה מביא את האדם לידי כפירות ואפיקורסות, שמשם נמשכת עליו עצבות ומרירות. כי המאמין האמתי, אשר אין בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, הוא תמיד יהיה שמח.

ולכן, אהובי, בני! מאחר שחטאת כבר בחטא המגנה הנה של הוצאת זרע לבטלה, ראה לשמר את עצמך מפעס, שלא תבא לידי פעס וקפירות, אלא תרגיל את עצמך במדת הסבלנות. ואף שזה יבא לך מאד מאד קשה, כי מי שחטא בחטא המגנה הנה, טבעו להיות פעסן ואיש רע ובליעל, ולהציק לכלם, עם כל זאת אפה צריך לקחת את עצמך בנדיף, ולמסור את נפשך להיות סבלן גדול מאד, אשר מדת הסבלנות תלויה רק כפי האמונה של האדם. כמו שאמר רבנו י"ל (לקוטי מוה"ר, חלק א', סימן קנה), שמי שחזק באמונה, יש לו כח הגדל וכח הצומח, ומאריך אף על כל מה שעובר עליו, ושום רוח רעה לא יכולה לשבר אותו. ועל-כן עקר תקון החטא המגנה הנה של פגם הברית — הוצאת זרע לבטלה, הוא להרבות באמונה, ולדבר עם כל אחד באמונה. וכן הוא בעצמו, ירגיל את עצמו לילף אל מקום פנוי שאין שם בגי'אדם, וידבר אל הקדוש-ברוך-הוא

בשפת האם שלו. בני! בני! אין עוד תקון גדול לתקן את החטא המגנה הזה, ולצאת מעשק הקלפות והסטרא אחרא שנעשקת ביניהם, אלא על-ידי שתרגיל את עצמך לילך למקום פנוי שאין שם בני-אדם, ותרגיל את עצמך לשיח אליו ותברך, כְּאִשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ וְהֵבֵן אֶל אָבִיו, וְתִצְעַק קוֹלֵי קוֹלוֹת אֱלֹהֵי יִתְבָּרַךְ, שְׂיַחֲוֶס וִירַחֵם עָלֶיךָ, כַּמּוֹבָא בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ יו"ל (לקוטי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן לו'): כְּשֶׁאַדָּם חוֹטֵא בַּפְּגָם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, עַל-יַד־זֶה נִפְגָּם מֵחוּ. כַּמּוֹבָא בְּזוֹהַר (מִשְׁפָּטִים ק'): סְלוּקָא דִּיסוּדָא עַד אָבָא וְאֵמָא, שְׁהֵם חֲכָמָה וּבִינָה, שְׁהֵם י"ה, שְׁהֵם הַמְּחִין; הֵינּוּ כְּשֶׁאַדָּם חוֹטֵא בַּחֲטָא הַמְּגַנֵּה הַזֶּה שֶׁל פְּגָם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, נִפְגָּם מֵחוּ וְנִתְבַּלְבַּל לְגַמְרֵי, עַד שְׂאִין לוֹ יְשׁוּב הַדַּעַת כָּלֵל, וְהוּא נִכְנָס בְּעֻצְבִים, וְהוּא בְּכַעַס תָּמִיד עַל כָּל אֶחָד, וְהוּא מְמַרְמֵר וְשׁוֹרֵה בְּדַכְּאוֹן פְּנִימִי וְתָמִיד עֲצֻבָנִי, וְהוּא רַב עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וּמְדַבֵּר עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, עַקֵּר הַעֲצָה לְצֵאת מִזֶּה — רַק לְצַעַק אֶל הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְאֵת זֹאת אַתָּה צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת יָמִים וְשָׁנִים — לְלַכֵּת אֶל מְקוֹם פְּנוּי שְׂאִין שָׁם בְּנֵי-אָדָם, וּלְפָרֵשׁ אֶת כָּל שִׁיחַתְךָ אֱלֹהֵי יִתְבָּרַךְ, וְתִהְיֶה עֲקֻשָׁן גָּדוֹל עַל זֶה יָמִים וְשָׁנִים דִּיקָא, כִּי אוֹרֵךְ הַרְבֵּה זְמַן, עַד שְׂזוּכִים לְזַכֵּךְ אֶת נַשְׁמַתּוֹ וּמְחוּ וְדַעְתּוֹ. וְאֵל תַּחֲשַׁב

שְׁזָה בָּא קַל, אֶלָּא צָרִיכִים לְצַעֵק קוֹלֵי קוֹלוֹת, ע' קָלִין
 בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, וְכַמוֹכֵן שְׁזָה צָרִיף לְהִיּוֹת בְּמַקּוֹם פְּנוּי
 שְׂאִין שָׁם בְּנִי-אָדָם. וְעַל-יְדֵי-זֶה שְׁתַּרְגִּיל אֶת עֲצַמָּךְ
 לְדַבֵּר אֵלָיו יְתַבְרֵךְ, סוּף כֹּל סוּף תִּזְכֶּה לְצִאת מֵהַצָּרָה
 הַמְרָה הַזֶּה שְׁנִלְכְּדֶת בָּהּ. הֶעֱקַר רָאָה לְהִיּוֹת סְבֵלָן גְּדוֹל
 מָאד, כִּי הַחֲטָא הַמְגִנָּה הַזֶּה יַעֲצֹבֵן אוֹתָךְ תָּמִיד,
 וַיִּכְנִיס בְּךָ עֲצָבוֹת וּמְרִירוֹת, וְלֹא תוּכַל לְסַבֵּל שׁוּם
 בְּרִיָּה שְׁבַעוּלָם, וְתִהְיֶה תָּמִיד מְבֹהֵל וּמְבֹלְבֵל. וְעַל-כֵּן
 רָאָה, אֲהוּבִי, בְּנִי! לְהַרְגִּיל אֶת עֲצַמָּךְ לְדַבֵּר הַרְבֵּה
 אֵלָיו יְתַבְרֵךְ, וְאִף פַּעַם לֹא תִתְעַרֵב בְּשׁוּם מַחְלָקַת
 שְׂיֵשׁ בֵּין עַם יִשְׂרָאֵל, כִּי הַמַּחְלָקַת הִיא הַסְטֵרָא אַחֲרָא
 וְהַקְּלָפוֹת, וּמִי שְׁנֹכָשֵׁל בְּפָגַם הַבְּרִית — הוֹצֵאת זֶרַע
 לְבִטְלָה, הוּא בַּעַל מַחְלָקַת גְּדוֹל מָאד, כִּי הַסְמָ"ךְ-
 מ"ם נִתְלַבֵּשׁ בּוֹ, כִּי כֹל עֲנִינּוֹ הוּא רַק 'הַפְּרַד וּמְשַׁל',
 שְׁגוֹרָם רַק לְרִיב אֶחָד עִם הַשָּׁנִי. וְלָכֵן רָאָה לְקַחַת אֶת
 עֲצַמָּךְ בְּיַדֶּיךָ, וְלַחְזוֹר בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְאִז תִּרְאֶה אִיךָ
 שְׁסוּף כֹּל סוּף תִּזְכֶּה לְצִאת מִזֶּה.

ג.

אֲהוּבִי, בְּנִי! עֲלֶיךָ לִזְכֹּר, שְׁמָה שְׂאָמַר הַחֲכָם
 מִכָּל הָאָדָם (קְהֵלֶת ד, א): "וְשִׁבְתִּי אֲנִי וְאָרְאָה אֶת כָּל
 הַעֲשָׂקִים אֲשֶׁר נַעֲשִׂים תַּחַת הַשָּׁמַשׁ, וְהִנֵּה דַמְעַת

העשקים ואין להם מנחם, ומיד עשקיהם כח ואין
להם מנחם"; זה סובב על אלו שנכשלו בפגם הברית
— הוצאת זרע לבטלה, אשר החטא הזה הוא
החמור ביותר, שאדם מוציא זרעו לבטלה, אשר מכל
טפה וטפה יכול להולד ולד, ואדם הולך ובמו ידיו
הורג אותם, ולכן החמירו חכמינו הקדושים כל-כף
בחטא המגנה הזה, עד שאמרו, שחייב מיתה, ולא
יראה פני שכינה (נדה יג.); עם כל זאת גלה לנו רבנו
ז"ל (שיחות הר"ן, סימן עא), אשר על הפל מועילה
תשובה, ואין דבר כזה שאדם אבוד, כי כל זמן
שאדם חי יכול לתקן את הפל; ובפרט החטא המגנה
הזה של הוצאת זרע לבטלה, אשר הוא הורס את
האדם לגמרי, ומי שנכנס בו, מאד מאד קשה לו
לצאת ממנו, כי ההרגל נעשה טבע שני, עד שיש
בני-הנעורים, שנסקעו בחטא המגנה הזה, עד
שנגעלו בגעל נפש הזה, וקשה וכבד להם לצאת,
ומרים ומרורים להם החיים. כי החטא המגנה הזה
מכניס באדם דפאון פנימי ועצבות ומרירות ומרה
שחורה, עד שיש בני-הנעורים שנגחלושו כל-כף,
ובקשי יכולים לתפקד, פי נכנסה בהם עצבות
ועצלות, שרב היום שוככים במטה ביאוש עצום,
ומה גם שהחטא המגנה הזה מכניס את האדם במין
חלשה כזו, עד שנכנסות בו מחשבות של להפרד

מבני-אדם, שלא תהיה לו שיכות עם בני-אדם, כי מרב יאוש ודכאון, מתנאש לגמרי, עד שעוזב את עצמו. ולכן עקר העצה — רק להרגיל את עצמו לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, ולשית ולספר את כל אשר עם לבבו לפניו יתברך. ואף שלזה צריכים הרבה אמונה, כי אי אפשר לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא אלא על-ידי שחזק באמונה; כי עצם העבדה שאדם בא ומדבר אל השם יתברך, הוא מוכיח בזה שיש בו אמונה, כי אחרת לא היה בא לפניו יתברך. ומי שפגם בחטא המגנה הנה של הוצאת זרע לבטלה, האמונה שלו נפגמה לגמרי. ולכן העצה היעוצה היא ללמד משניות, כי כף אמר רבנו ז"ל (שיחות-הב"ן, סימן ט), שאפלו אותם האנשים הרחוקים מהקדשה, שגלכדו במצודה רעה, עד שרגילים בעברות, רחמנא לצלן, רחמנא לישזבן, אף-על-פי-כן הכח של התורה גדול כל-כף, עד שיכול להוציא אותם מהעברות שרגילים בהם, חס ושלום. ואם יעשו להם חק קבוע וחיוב חזק ללמד בכל יום ויום כף וכף, יהיה איך שיהיה, בודאי יוכלו לצאת ממצודתם הרעה על-ידי התורה, כי כח התורה גדול מאד מאד. וקבלה אצל אנשי שלומנו, אשר החק קבוע שהזיהינו רבנו ז"ל, סובב על ח"י פרקים משניות, שתרגיל את עצמך, אהובי, בני, לקחת

משניות, ולהתחיל לגרס פָּרַק אַחַר פָּרַק, עַד שֶׁתִּזְכֶּה לְסַיֵּם ח"י פָּרָקִים מִשְׁנִיּוֹת בְּכָל יוֹם וַיּוֹם. וְדָבָר זֶה תַעֲשֶׂה לְעֶצְמָךְ חַק וְלֹא יַעֲבֹר בְּכָל יוֹם, לְגֵרֵס ח"י פָּרָקִים מִשְׁנִיּוֹת, וְזֶה הוֹרֵג אֶת הַיֶּצֶר הָרַע, כַּמּוּבָא מִגּוּרֵי הָאָרִיז"ל. וְלִכֵּן אִם אַתָּה יוֹדֵעַ שְׁנֹלְפֹדֶת כָּבֹר בַּחֲטָא הַמְּגַנָּה הַזֶּה, תַעֲשֶׂה לְעֶצְמָךְ קְבִיעוֹת תּוֹזָקָה לְגֵרֵס בְּכָל יוֹם ח"י פָּרָקִים מִשְׁנִיּוֹת, וְאַף שֶׁבִּהְתַּחֲלֶה יָבֵא לָךְ דְּבָר זֶה קָשָׁה מְאֹד, כִּי עַל-פִּי-רַב לֹא תִּבִּין מַה שֶּׁאַתָּה אוֹמֵר, כִּי עַל-יְדֵי הַחֲטָא הַמְּגַנָּה הַזֶּה נִעְקָר מִחוּ מִמְקוֹמוֹ, וְאֵינּוּ זוֹכָה לְהִבִּין מַה שְׁלוֹמֵד, אֲפֹלוּ פְּשׁוּטָן שֶׁל דְּבָרִים, עִם כָּל זֹאת רְאֵה לוֹמֵר ח"י פָּרָקִים מִשְׁנִיּוֹת בְּתַמִּימוֹת וּבְפִשְׁטוֹת, בְּלִי שׁוּם חֲקָמוֹת וְהַשְׁפָּלוֹת שֶׁל הַבָּל, כִּי רַק זֶה יָכוֹל לְהוֹצִיא אוֹתָךְ מִהַפֶּחַ יְקוּשׁ שֶׁנִּפְלֵת בּוֹ, כִּי רַק זֶה הוֹרֵג אֶת הַיֶּצֶר הָרַע. וְחֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים אָמְרוּ (יִקְרָא רַבָּה, פָּרָשָׁה ז', סִימָן ג'): אֵין כָּל הַגְּלִיּוֹת הַלְלוּ מִתְּכַנְסוֹת אֲלֵא בְּזִכּוֹת מִשְׁנִיּוֹת; וְאֵין עוֹד גְּלוֹת גְּדוּלָה לְאָדָם כְּמוֹ מִי שֶׁעֲבָר עַל הַחֲטָא הַמְּגַנָּה הַזֶּה שֶׁל הוֹצָאת זֶרַע לְבִשְׁלָה, שֶׁנִּכְנָס בְּגִלוֹת פְּנִימִית, עַד שֶׁקָּשָׁה לוֹ לְצִאת מִזֶּה.

וְעַל-כֵּן רְאֵה לְצִיַּת אוֹתִי וְלֹא תִתְחַרֵּט, כִּי אִם תִּהְיֶה עֹקֵשׁן גְּדוּל לְלָמֵד בְּכָל יוֹם ח"י פָּרָקִים מִשְׁנִיּוֹת, בְּסוּף תּוֹזָקָה לְצִאת מִהַחֲטָא הַמְּגַנָּה הַזֶּה.

ומוכא במדרש תלפיות, שאשר בן יעקב יושב על פתחו של גיהנום, ומי שלמד משנה, הוא אינו נותן לו להכנס לגיהנום. והחיד"א ז"ל מצא רמז בפסוק (בראשית מט, כ): "מֵאֲשֶׁר שָׁמְנָה לְחֶמּוֹ", ש'מ'נ'ה' אותיות מ'ש'נ'ה', הינו שדיקא אשר בן יעקב אינו נותן להכניס לגיהנום מי שנהרבה ללמד משניות. ולכן אל תהיה בטלן, ובכל יום ויום תהיה עקשן גדול על למוד משניות, ואם תהיה חזק בזה ללמד בכל יום ח"י פרקים משניות, לבסוף תזכה לצאת מהחטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה. וחקמינו הקדושים אמרו (סנהדרין ק:): "וטוב לב משתה תמיד" (משלי טו, טו) — אלו בעלי משנה; כי בזה שגורסים הרבה משניות, בזה הורגים את היצר הרע לגמרי, ובאים לשמחה אמיתית. ואל יקל בעיניך דבר זה, כי החטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה הורס את המחזין לגמרי, עד שאדם נכנס בתוך עצמו, בעצבות ובמרירות ובדפאון פנימי, והוא תמיד עצבני, ומוציא את הפעס והרציחה על זולתו, עד שנכנס בתוך עצמו, וקשה לו לדבר עם בני אדם. אבל בזה שתהיה חזק לומר בכל יום ח"י פרקים משניות, הכח של המשניות יוציא אותך מהשאול תחתיות ומתחתיו. ומוכא בזהר (בראשית מב.): מאן דקרי ותני שית סדרי משנה, דא הוא מאן

דידע לסדרא ולקשרא קשורא יחודא דמריה כדקא יאות [מי שגורס ולומד ששה סדרי משנה, הוא יודע לסדר ולקשר יחודים של הקדוש-ברוך-הוא כמו שצריך]. ולכן ראה מה לפניך, אהובי, בני! מאחר שנפלת כבר בחטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה, תהיה רגיל ללמד חק ולא יעבר "ח" פראקים משניות".

וכן תרגיל את עצמך לומר בכל יום "יום תהלים", כי התהלים נחלקים לימי השבוע, ורבנו ז"ל אמר (לקוטי מוה"ר, חלק ב', סימן עג): על-ידי אמירת תהלים זוכים לתשובה. ולכן מי שרוצה לזכות לתשובה, יהיה רגיל באמירת תהלים, כי אמירת תהלים מסגלת לתשובה; כי יש חמשים שערי תשובה, ומ"ט שערים יכול כל אדם להכנס בהם ולהשיגם, אך שער החמשים הוא התשובה של השם יתברך כפיכול, וכשאדם מרגיל את עצמו לומר תהלים, על-ידי-זה מתעורר בתשובה, וזוכה להגיע לאות ולשער של תשובה השיף לו, והכל פתוח לו. ולכן תהיה רגיל בכל יום ויום לומר "ח" פראקים משניות", ולסיים "יום תהלים", באפן שבכל שבוע תסיים את כל ספר התהלים, וזו סגלה לצאת מטמאת מ'ת', שהוא ראשי תבות מ'שניות תהלים; כי באמת

הוצאת זרע לבטלה, זה אבי אבות הטמאה, טמאת מת, ורשעים נקראים מתים; כי מי שפוגם בחטא המגנה הנה של הוצאת זרע לבטלה, הוא נכנס בכלל רשע, ואי אפשר לצאת מזה, אלא על-ידי שקידה רבה בלמוד משניות ואמירת תהלים.

ועל-כן ראה, אהובי, בני, מה לפניך! מאחר שעברת כבר על החטא המגנה הנה, ונכנסת בתוך עצמך, ואתה ממרמר, ואין לך חיים — לא בעולם הזה ולא בעולם הבא, ואתה מיאש, ואינך יכול לסבל את שום ברירה מרב עצבים שלכדו אותך, ראה להרגיל את עצמך לומר בכל יום "ח"י פרקים משניות" בעקשנות גדולה מאד, ולומר "יום תהלים", באופן שתוכל לסיים בכל שבוע את ספר התהלים, ואף שיבא לך דבר זה מאד מאד קשה, עם כל זאת עליך לשמר על הכריאות שלך, כי בדור הזה מאד מאד קשה להתענות, כי על כל חטא וחטא של הוצאת זרע לבטלה, אמר האריז"ל שצריכים לצום פ"ד תעניות, ואם אדם חטא בחטא הנה עשר פעמים, הרי עליו להתענות שמונה מאות וארבעים תעניות, ואם חטא מאה פעמים, עליו להתענות שמונת אלפים וארבע מאות תעניות, וכל זה רק למאה פעמים, וכל שכן וכל שכן מי שחטא בזה

פַּעַמִּים אֵין מִסְפָּר, הוּא צָרִיךְ לְחִיּוֹת כַּמָּה אֲלֵפֵי שָׁנִים וְלְהִתְעַנּוֹת, עַד שְׂיִזְכֶּה לְהִתְעַנּוֹת כָּל-כָּף הַרְבֵּה תַעֲנִיּוֹת, וְלִכֵּן הִזְהִירוּ רַבְּנֵינוּ ו"ל, שְׁלֹא נִקַּח עַל עַצְמָנוּ שׁוּם תַעֲנִיּוֹת, אֲלֵא נִרְגִיל אֶת עַצְמָנוּ לְדַבֵּר אֶל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא כַּאֲשֶׁר יְדַבֵּר אִישׁ אֶל רַעְהוּ וְהִבֵּן אֶל אָבִיו, וְלִסְפֹּר לְפָנָיו יִתְבַּרְךָ אֶת כָּל מַה שְׁעוֹבֵר עָלֵינוּ, וְלְהִתְדוֹת עַל כָּל חַטָּאתֵינוּ, אֲשֶׁר הוּדוּי דְבָרִים שְׂאָדָם מִתּוֹדָה אֵלָיו יִתְבַּרְךָ, מוֹצִיא אֶת הָרַע מֵעַצְמוֹתָיו, כַּמּוּבָא בְּדַבְרֵי רַבְּנֵינוּ ו"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַב"ן, חֶלֶק א', סִימָן ד') : הוּדוּי דְבָרִים שְׂאָדָם מִתּוֹדָה אֶל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, בְּזֶה הוּא מוֹצִיא אֶת הַחַצִּים שְׂיָרָה בּוֹ הַמְּלֶךְ הָאֲכֹזֵר, עַל-יְדֵי פָגַם הַבְּרִית, כַּמּוּבָא (סְפוּרֵי-מַעֲשִׂיּוֹת, מַעֲשֶׂה י"ג, מִיּוֹם ו') ; וְלִכֵּן רָאָה לְהִרְגִיל אֶת עַצְמָךְ לְדַבֵּר הַרְבֵּה אֶל הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְתִסְפֹּר לְפָנָיו כָּל מַה שְׁעוֹבֵר עָלֶיךָ, וְתִבְקֶשׁ וְתִתְחַנֵּן עַל יְמֵי נְעוּרֶיךָ. וְכֵן תִּרְגִּיל עַצְמָךְ לְלַמֵּד בְּכָל יוֹם "ח"י פְּרָקִים מְשֻׁנּוֹת", וְתֹאמֶר "יוֹם תְּהִלִּים", וְאִזּוּ נִכּוֹן לְכַף יְהִיָּה בְּטוֹחַ, שְׂיִמְחַל לְךָ הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. כִּי עַל-יְדֵי שְׂתַשׁוּב בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה, הוּא יִתְבַּרְךָ יְרַחֵם עָלֶיךָ ; כִּי אֵין לְךָ דְבָר הָעוֹמֵד בְּפָנָי הַתְּשׁוּבָה. הָעֶקֶר רָאָה לְשֹׁמֵר עַל בְּרִיאוֹת נַפְשְׁךָ, וְתֹאכַל וְתִישֵׁן דִּיקָא, כִּי מִי שֶׁנִּכְשַׁל בַּחַטָּא הַמְּגַנָּה הַזֶּה שֶׁל הוֹצֵאת זָרַע לְבַטְלָה, בְּהִכְרַח לּוֹ לְהִחַלֵּשׁ, עַד שְׂיֵשׁ בְּנֵי-אָדָם שְׂאֵין לָהֶם כַּח לְזוּז

וּלְלַכֵּת מֵרַב חֲלָשָׁתָם, וְעַל-יְדֵי שֶׁתִּשְׁמַר עַל בְּרִיאוֹת גּוֹפֶךְ, וְתֹאכַל וְתִישָׁן הַיָּטֵב, יִהְיֶה לָּךְ כֹּחַ לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר קָלַקְלַתָּ. וְרַבְּנוּ ז"ל גָּלְהוּ לָנוּ עֲצוֹת נוֹרְאוֹת וְנִפְלְאוֹת עַל כָּל פֶּרֶט וּפְרָט. וְלָכֵן מָה טוֹב וּמָה נָעִים אִם תִּתְמַיד בְּלִמּוּד סִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, וְאַל תִּסְתַּכֵּל עַל שׁוֹם מוֹנֵעַ וּמְעַכֵּב, כִּי תִקְוֶנָךְ הוּא רַק עַל-יְדֵי רַבְּנוּ ז"ל. וְלָכֵן אַל תִּסְתַּכֵּל עַל שׁוֹם בְּרִיָּה שֶׁבְּעוֹלָם, וְאַף שֶׁבְּעֵצָם לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ז"ל, מְאֹד מְאֹד קָשָׁה, וּבִפְרָט מִי שֶׁחָטָא בַּחֲטָא הַמְּגִינָה הַזֶּה שֶׁל הוֹצֵאת זֶרַע לְבִטְלָה, הוּא צָרִיךְ לְשַׁמַּע הַתְּנַגְדוֹת שֶׁמְדַבְּרִים כָּל דָּבָר רַע עַל רַבְּנוּ ז"ל, עִם כָּל זֹאת רְאֵה לְמִסֵּר אֶת נַפְשְׁךָ לְהִתְקַרֵּב אֶל רַבְּנוּ ז"ל, וְאַז תִּזְכֶּה בְּאַמֶּת לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר שָׁחַתָּ.

וּבִפְרָט אִם תִּזְכֶּה לְהִיּוֹת אֶצֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל בְּעִיר אוֹמֵן, אֲשֶׁר רַבְּנוּ ז"ל גָּלְהוּ לָנוּ, שְׁמִי שְׂיָבֵא אֶל צִיּוֹנוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּעִיר אוֹמֵן, וְיִתֵּן פְּרוּטָה לְצַדִּיקָה בְּעִבּוּרוֹ, וַיֹּאמֶר הַעֲשֶׂרָה מִזְמוֹרֵי תְהִלִּים שֶׁהֵם הַ"תִּקּוֹן הַכְּלָלִי", אֲפֵלוּ אִם עָצְמוּ וְגָבְהוּ חֲטָאֵיו וּפִשְׁעָיו, יוֹכַל לְתַקֵּן אוֹתוֹ. וְלָכֵן תַּעֲשֶׂה כָּל מִיָּנִי פְעֻלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם לְנִסְעֵ אֶל צִיּוֹן רַבְּנוּ ז"ל, אֲפֵלוּ פַעַם אַחַת בְּחַיִּיךָ, וּמְכַל שְׁכָן כְּשֶׁתִּזְכֶּה לְהִיּוֹת אֶצֶל רַבְּנוּ ז"ל בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה — אֵין לְמַעַלָּה מִזֶּה, כִּי אִז רַבְּנוּ ז"ל יְכוּל לְתַקֵּן אֶת כָּל מָה

שעשית רע, ומה שאפלו כל השנה אין יכולים לתקן. ולכן אל תתיאש בשום פנים ואפן, ואף שהסמ"ך מ"ם רודף אחריך, כי מי שחטא בחטא המגנה הזה של הוצאת זרע לבטלה, הסמ"ך-מ"ם לא עוזב אותו, ורץ אחריך ורוצה להכשילו יותר ויותר, עם כל זאת ראה לברח אל ציון רבנו ו"ל בפרט על ראש השנה, ותאמר שם העשרה מזמורי תהלים שגלה רבנו ו"ל, שהם "תקון הכללי", ובודאי נכון לבך יהיה בטוח, שיכפר לך על כל מה שעשית. ומי שזוכה להיות אצל רבנו ו"ל בראש השנה, ראוי לו לשמח מאד מאד כל השנה, כי רבנו ו"ל אמר, שהוא לוקח על עצמו את הכל — למי שיבא אליו בראש השנה, שאז רבנו ו"ל יכול לתקן את כלם; אשרי מי שמכניס את דברים אלו בתוך לבו, ואז טוב לו כל הימים!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!